

SOTURI- KISSAT

AAMUNKOI

UUSI PROFETIA

3

ERIN HUNTER

WSOY

Englanninkielinen alkuteos

WARRIORS, THE NEW PROPHECY #3: DAWN

Originally published by HarperCollins Children's Books under the title

WARRIORS, THE NEW PROPHECY #3: DAWN

Text copyright © Working Partners Limited 2006

Series created by Working Partners Limited

Cover illustrations copyright © Owen Richardson 2015

Map art © Dave Stevenson 2015

Used by permission of HarperCollins Publishers

Taitto: Sisko Honkala

Kannen Soturikissat-logo: Mikko Valtavaara

Suomenkielinen laitos © Nana Sironen ja WSOY 2023

Werner Söderström Osakeyhtiö

Suomennos ilmestynyt aiemmin Art Housen kustantamana 2013

ISBN 978-951-0-49615-2

Painettu EU:ssa

Erityiskiitokset Kate Carylle

JOITAKIN KLAANIKISSOJA

MYRSKYKLAANI

Päällikkö	TULITÄHTI – kellanpunainen kolli, jonka turkki on liekinvärinen
Varapäällikkö	HARMAARAITA – pitkäkarvainen harmaa kolli
Parantaja	TUHKAMARJA – tummanharmaa naaras; LEHTITASSUN mestari
Soturit	(kollit sekä naaraat, joilla ei ole pentuja) HIIRITURKKI – pieni tummanruskea naaras; LUKKITASSUN mestari TOMUTURKKI – tummanruskea raidallinen kolli; ORAVATASSUN mestari HIEKKAMYRSKY – vaalean kellanpunainen naaras PILVIHÄNTÄ – pitkäkarvainen valkoinen kolli SANIAISTURKKI – kullanruskea raidallinen kolli; VALKOTASSUN mestari OKAKYNSI – kullanruskea raidallinen kolli; PÄÄSTÄISTASSUN mestari KIRKASSYDÄN – valkoinen naaras, jolla on kellanpunaisia läiskiiä VATUKKAKYNSI – tummanruskea raidallinen kolli, jolla on meripihkanväriset silmät SAARNITURKKI – vaaleanharmaa tummajuovainen kolli, jolla on tummansiniset silmät TIHKUVIIKSI – tummanharmaa kolli, jolla on siniset silmät NOKITURKKI – vaaleahkonharmaa kolli, jolla on meripihkanväriset silmät RATAMOHÄNTÄ – kilpikonnakuvioisen ja valkoisen kirjava naaras, jolla on meripihkanväriset silmät

Oppilaat	(yli kuuden kuun ikäiset soturiharjoittelijat) ORAVATASSU – punaruskea naaras, jolla on vihreät silmät LEHTITASSU – vaaleanruskea raidallinen naaras, jolla on meripihkanväriset silmät; parantajaoppilas LUKKITASSU – pitkäjalkainen musta kolli, jolla on ruskea vatsapuoli ja meripihkanväriset silmät PÄÄSTÄISTASSU – pieni tummanruskea kolli, jolla on meripihkanväriset silmät VALKOTASSU – valkoinen naaras, jolla on vihreät silmät
Kuningattaret	(naaraat, jotka ovat tiineinä tai hoitavat pentuja) KULTAKUKKA – vaalean kellanpunainen naaras, vanhin pentutarhan kuningattarista LEHVÄPILVI – vaaleanharmaa tummajuovainen naaras, jolla on vaaleanvihreät silmät; Tomuturkin pentujen emo
Klaanin- vanhimmat	(entiset soturit ja kuningattaret, jotka viettävät vanhoja päiviään) HALLATURKKI – kaunis valkoinen naaras, jolla on siniset silmät PILKKUHÄNTÄ – vaalea raidallinen naaras PITKÄHÄNTÄ – vaalea kolli, jolla on sysimustat raidat; siirtynyt varhain klaaninvanhimmaksi menetettyään näkönsä

VARJOKLAANI

Päällikkö	MUSTATÄHTI – suurikokoinen valkoinen kolli, jolla on valtavat pikimustat käpälät
Varapäällikkö	RUOSTETURKKI – punaruskea naaras
Parantaja	PIKKUPIILVI – erittäin pieni raidallinen kolli
Soturit	TAMMITURKKI – pieni ruskea kolli; SAVUTASSUN mestari SETRISYDÄN – tummanharmaa kolli PIHLAJAKYNSI – kellanpunainen kolli; KOTKATASSUN mestari YÖSIIPPI – musta naaras KELTATURKKI – kilpikonnakuviainen naaras, jolla on vihreät silmät
Kuningattaret	UNIKONVARSI – pitkäjalkainen vaaleanruskea raidallinen naaras
Klaanin- vanhimmat	NUHANENÄ – pieni valkoharmaa kolli; entinen parantaja JÄRKÄLE – luiseva harmaa kolli

TUULIKLAANI

Päällikkö	PITKÄTÄHTI – iäkäs mustavalkoinen kolli, jolla on hyvin pitkä häntä
Varapäällikkö	MUTAKYNSI – täplikäs tummanruskea kolli; VARISTASSUN mestari
Parantaja	KAARNAKASVO – lyhythäntäinen ruskea kolli
Soturit	LOVIKORVA – raidallinen kolli SEITTIJALKA – tummanharmaa raidallinen kolli; LUMIKKOTASSUN mestari YKSIVIIKSI – ruskea raidallinen kolli

	PUNARINTASHIPI – vaaleanruskea naaras, jolla on siniset silmät; OHDAKETASSUN mestari
Kuningattaret	SAARNIJALKA – harmaa naaras VALKOHÄNTÄ – pieni valkoinen naaras
Oppilaat	VARISTASSU – savunharmaa, miltei musta kolli, jolla on siniset silmät
Klaanin- vanhimmat	AAMUKUKKA – kilpikonnakuviainen naaras KAURAVIIKSI – täyteläisen ruskea raidallinen kolli

JOKIKLAANI

Päällikkö	LEOPARDITÄHTI – epätavallisen täplikäs kullan-keltainen naaras
Varapäällikkö	USVAJALKA – harmaa naaras, jolla on siniset silmät
Parantaja	MUTATURKKI – pitkäkarvainen vaaleanruskea kolli; PERHONSIIVEN mestari
Soturit	MUSTAKYNSI – savunmusta kolli; MYYRÄTASSUN mestari RASKASJALKA – tanakka raidallinen kolli; KIVITASSUN mestari MYRSKYTURKKI – tummanharmaa kolli, jolla on meripihkanväriset silmät HAUKKAHALLA – tummanruskea kolli, jolla on valkea vatsa ja jäänsiniset silmät PÄÄSKYHÄNTÄ – tummanruskea raidallinen naaras, jolla on vihreät silmät; LÄIKKÄTASSUN mestari PERHONSHIPI – kaunis kullanvärinen raidallinen naaras, jolla on meripihkanväriset silmät; parantajaoppilas

Kuningattaret	SAMMALTURKKI – kilpikonnakuviainen naaras HUOMENKUKKA – vaaleanharmaa naaras
Klaanin- vanhimmat	VARJOTURKKI – hyvin tumman harmaa naaras KURNUMAHA – tummanruskea kolli

KUOHUVAN VEDEN HEIMO

Tietäjä	TERÄVISTÄ KIVISTÄ NÄKIJÄ (KIVISTÄNÄKIJÄ) – ruskea raidallinen kolli, jolla on meripihkanväriset silmät
Riistanpyytäjät	(kollit ja naaraat, joiden tehtävänä on hankkia heimolle ruokaa) HARMAA TAIVAS ENNEN AAMUA (HARMAA) – vaaleanharmaa raidallinen kolli PURO JOSSA PIKKUKALAT UIVAT (PURO) – ruskea raidallinen naaras
Luolanvartijat	(kollit ja naaraat, joiden tehtävänä on vartioida luolaa) HYÖKKÄÄVÄN KOTKAN KYNSI (KOTKANKYNSI) – tummanruskea raidallinen kolli (entinen karkotettujen johtaja) ROSOINEN KALLIO JOLLA HAIKARA ISTUU (ROSO) – tummanharmaa kolli (entinen karkotettu) KALLIO TYYNEN VEDEN ALLA (KALLIO) – ruskea kolli (entinen karkotettu) LINTU JOKA LAULAA HÄMÄRÄSSÄ (LINTU) – harmaa raidallinen naaras (entinen karkotettu) KIELEKE JOLLA KOTKAT PESIVÄT (KIELEKE) – tummanharmaa kolli JYRKÄ POLKU PUTOUKSEN VIERELLÄ (JYRKÄ) – tummanruskea raidallinen kolli TÄHDETÖN YÖ (YÖ) – musta naaras

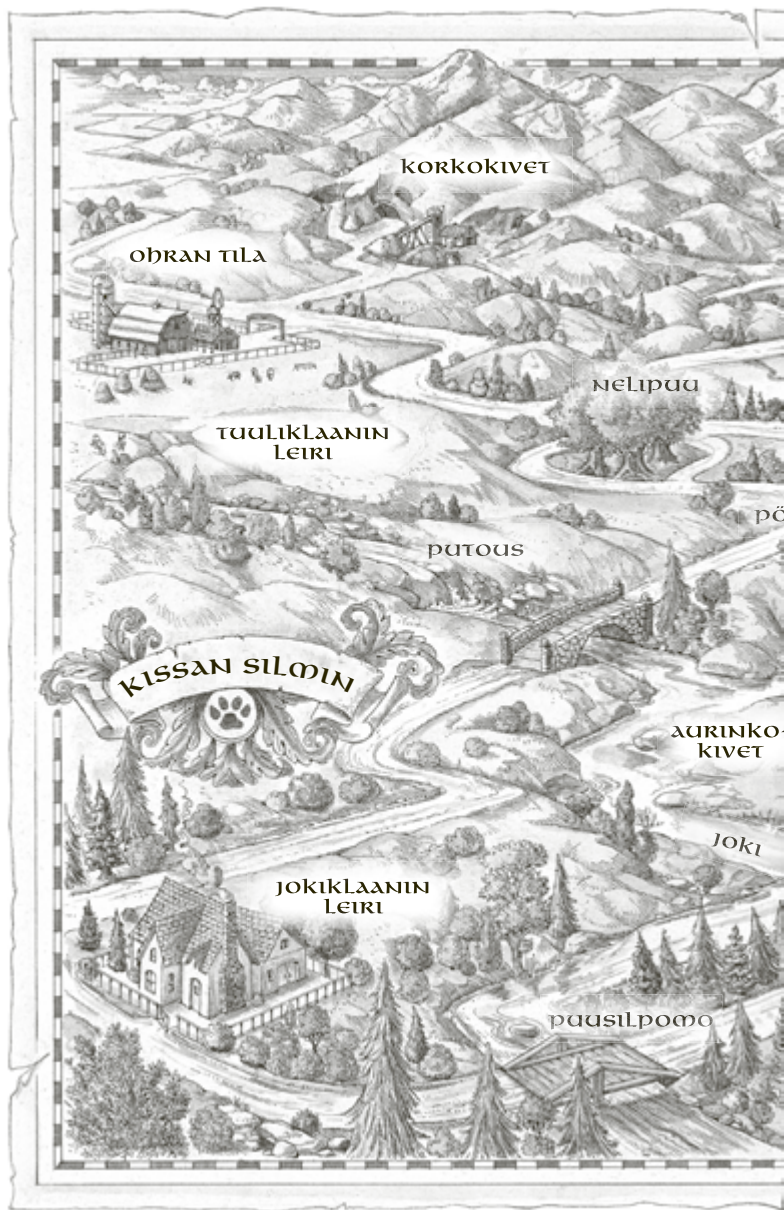
Pentue-emot (naaraat, jotka ovat tiineinä tai hoitavat pentuja)
SIIVEN VARJO VEDEN YLLÄ (SIIPi) – valkoharmaa
naaras
SÄIKÄHTÄNEEN HAIKARAN LENTO (LENTO) – ruskea
raidallinen naaras

KLAANEIHIN KUULUMATTOMIA KISSOJA

OHRA – mustavalkoinen kolli, joka asuu maatilalla metsän lähellä
KORPPITASSU – hoikka musta kolli, joka asuu Ohran kanssa
maatilalla
KAMU – juovikas kotikisu, jolla on siniset silmät
SASHA – kellanruskea kulkukissa

MUITA ELÄIMIÄ

KESKIYÖ – tähtiä katseleva mäyrä, joka asuu meren rannalla

KORKOKIVET

OHRAIN TILA

TUULIKLAANIN
LEIRI

NELIPUU

PÖYTÄ

PUTOUS

KISSAN SILMIN

AURINKO-
KIVET

JOKI

JOKIKLAANIN
LEIRI

PAUSILPOMO

haaskala

VARJOKLAANIN
LEIRI

akkospolku

ollöpuu

MYRSKYKLAANIN
LEIRI

SUURI
VUORIVAABTERA

KÄÄRMƏ-
KIVET

hiekkakuoppa

KORKEA-
MÄNNYT

kaksijalkala

KLAANIT

MYRSKYKLAANI

JOKIKLAANI

VARJOKLAANI

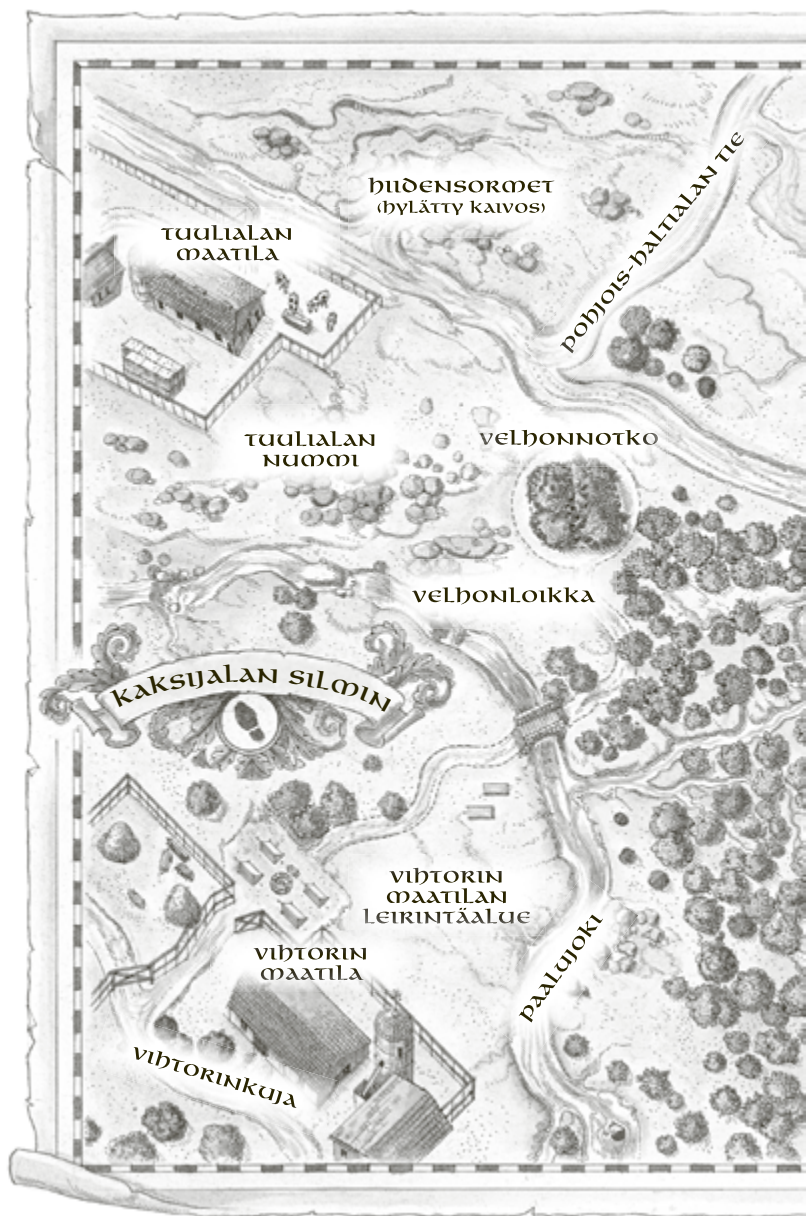
TUULIKLAANI

TÄHTIKLAANI

POMOJINEN

pohjois-
haltialan
kaatopaikka

MAASTO

lehtimetsää

havumetsää

SUOTA

KIVIKKOA

polkuja

POHJOINEN

TUULIALANTIE

valkokauriin
metsä

paalukylän metsä

paalukylän saha

paalukylä

ESINÄYTÖS

TÄHDET KIMALSIVAT KYLMÄSTI kirpeän lehtisateen alastomaksi riisuman metsän yllä. Aluskasvillisuuden keskellä liikkui varjoja – laihoja hahmoja, illan viileän kasteen silottamia turkkeja, jotka soljuivat korsien välistä kuin vesi ruovikossa. Kissojen turkin alla eivät väreilleet lihakset niin kuin ennen; karvan alla oli pelkkää luuta.

Kulkuetta johtava liekinvärinen kolli nosti päätään ja maisteli ilmaa. Vaikka yön tulo oli vaientanut kaksijalkojen hirviöt, niiden katku tuntui pinttynneen jokaiseen kuolevaan lehteen ja oksaan.

Kissa haki lohtua vierellään vaeltavan kumppaninsa tuoksusta. Naaraan tuttu tuoksu sekoittui vastenmieliseen kaksijalanhajuun ja pehmensi sen raakaa sivumakua. Naaras pysytteli itsepäisesti toisen vauhdissa, vaikka horjuva askel paljastikin hänen nälästä kurnivan mahansa ja nukkumattomat yöt.

”Tulitähti”, hän huohotti heidän käydessään eteenpäin. ”Uskotko, että tyttäremme löytävät meidät, kun palaavat kotiin?”

Liekinvärinen kissa sävähti kuin olisi astunut piikkiin. ”Me voimme vain toivoa hartaasti, että löytävät, Hiekka-myrsky”, hän sanoi pehmeästi.

”Mutta miten he tietävät, mistä etsiä?” Hiekkamyrsky vilkaisi takanaan kulkevaa leveälapaista kolia. ”Harmaaraita, uskotko että he arvaavat, mihin olemme lähteneet?”

”Kyllähän he meidät löytävät”, Harmaaraita vakuutteli.

”Miten voit olla siitä niin varma?” Tulitähti murisi. ”Meidän olisi pitänyt lähettää toinenkin partio etsimään Lehtitassua.”

”Ja ottaa se riski, että menettäisimme vielä lisää kissoja?” mourusi Harmaaraita.

Tulitähden silmät sumenivat tuskasta, ja hän kiirehti varjoisaa polkua eteenpäin.

Hiekkamyrsky liikautti häntäänsä. ”Tämä oli hänelle kaikkien aikojen vaikein päätös”, hän kuiskasi Harmaaraidalle.

”Hänen oli *pakko* asettaa klaani etusijalle”, Harmaaraita sihahti takaisin.

Hiekkamyrsky ummisti silmänsä hetkeksi. ”Viime kuussa olemme menettäneet niin monta kissaa”, hän naukui.

Tuuli kaiketi kantoi hänen sanojaan, koska Tulitähti kääntyi häntä kohti kylmin katsein. ”Kenties tässä kokoontumisessa muut klaanit sitten viimein suostuvat siihen, että yhdistämme voimamme tätä uhkaa vastaan”, hän murisi.

”Yhdistämme voimamme?” kuului erään raidallisen kollin uhmakas naukaisu. ”Oletko unohtanut, miten klaanit suhtautuivat ajatukseesi viimeksi? Tuuliklaanilaiset olivat nälkäkuoleman partaalla, mutta olisit voinut yhtä hyvin ehdottaa heille, että söisivät pentujaan. He ovat liian ylpeitä myöntääkseen että tarvitsevat muiden apua.”

”Nyt asiat ovat vielä huonommin, Tomuturkki”, Hiekkamyrsky väitti vastaan. ”Miten mikään klaani voi säilyä vahvana, jos sen pennut kuolevat?” Hänen äänensä haipui kuulumattomiin, kun hän käsitti mitä oli sanonut. ”Anteeksi”, hän kuiskasi.

”Havupentu on kuollut”, ärähti Tomuturkki, ”mutta se ei tarkoita, että antaisin muiden klaanien komennella myrskyklaanilaisia!”

”Ei meitä ole kukaan tulossa komentelemaan”, Tulitähti sanoi tiukasti. ”Silti olen sitä mieltä, että pystyisimme auttaamaan toisiamme. On miltei lehtikadon aika. Kaksijalat hirviöineen ovat ajaneet suuren osan saaliistamme yhä kauemmas ja myrkyttäneet loput niin, ettei ole enää turvallista syödä. Emme voi jatkaa taistelua yksin.”

Äkkiä tuulen suhina puissa kasvoi ärjynnäksi, ja Tulitähti hidasti askeleitaan korviaan höristäen.

”Mitä tuo on?” Hiekkamyrsky kuiskasi silmät selällään.

”Nelipuulla tapahtuu jotain!” Harmaaraita ulvaisi.

Hän pinkaisi juoksuun, ja Tulitähti säntäsi hänen peräänsä muut klaanitoverit visusti kintereillään. Kaikki kissat pysähtyivät äkkinäisesti mäen harjalla ja katsoivat alas jyrkkäreunaiseen notkoon.

Kuunvaloa räikeämmät, kirkkaat, luonnottomat valot paistoivat neljän jättimäisen tammen runkoihin. Nämä puut olivat vartioineet pyhää paikkaa aina suurten klaanien ajoista asti. Aukion laidoilla kyyröttävien valtavien hirviöiden silmistä loisti vielä lisää valoa. Puhujankivi – laakea, sileä harmaa kivi, jolla klaanipäälliköt seisoivat puhuakseen kokoontumisissa aina täydenkuun aikaan – näytti pieneltä ja suojattomalta kuin pentu ukkospolulla.

Notkossa vilisti kaksijalkoja, jotka huutelivat toisilleen. Ilmaa leikkasi uusi ääni, kirskuva, kimakka ulina, ja yksi kaksijaloista nosti suunnattoman suuren, kiiltävän etukäpä-län, joka välähti kirkkaissa valoissa. Kaksijalka painoi sitä vasten lähimmän tammen runkoa, ja puusta sinkosi purua kuin verta haavasta. Kiiltävä käpälä ulvoi purressaan ilkeästi ikivanhaa puunkuorta ja työntyi yhä syvemmälle puun

sydämeen, kunnes kaksijalka huudahti varoituksen ja notko raikui niin kovasta rusahduksesta, että mörisevien hirviöiden äänet hukkuivat sen alle. Suuri tammi alkoi kallistua, alkuun hitaasti, sitten nopeammin, nopeammin, kunnes se kaatui rysähtäen maahan. Sen lehdettömät oksat kopisivat osuessaan kylmään maahan, ja sitten tuli kuolemanhiljaisuus.

”Tähtiklaani, pysäytä ne!” naukui Hiekkamyrsky.

Ei näkynyt mitään merkkiä siitä, että heidän soturiesi-isänsä olisivat huomanneet, mitä Nelipuulla tapahtui. Tähdet tuikkivat kylmästi tummansinisellä taivaalla, kun kaksijalka siirtyi seuraavalle tammelle huutava etukäpälä seuraavaa tap-poa odottaen.

Kissat katselivat kauhuissaan, miten kaksijalka eteni aukion ympäri, kunnes viimeinenkin tammi oli nurin. Nelipuuta, paikkaa missä neljä klaania olivat kokoontuneet monien monituisten sukupolvien ajan, ei ollut enää. Jättimäiset puut retkottivat maassa oksat värähdellen ja jääden sitten paikoilleen. Kaksijalkojen hirviöt ärähtelivät aukion laidoilla valmiina jakamaan tuoresaaliin keskenään, mutta kissat seisovivat jähmettyneinä mäen harjalla.

”Metsä on kuollut”, Hiekkamyrsky sanoi hiljaa. ”Kenelläkään meistä ei ole enää toivoa.”

”Pysykää urheina.” Tulitähden silmät kiilsivät, kun hän kääntyi kohti klaaniaan. ”Meillä on yhä klaani. Aina on toivoa.”

LUKU 1

ENSIMMÄISEKSI NUMMIMAAN HAISTOI Varistassu. Aamuauringo loi kermanväristä valoaan kasteiseen ruohikkoon. Vaikka Varistassu oli hiljaa, Oravatassu huomasi, miten hän nosti korvansa pystyyn ja karisti harteiltaan osan siitä väsymyksestä, joka oli vaivannut häntä aina Sulkahännän kuolemasta saakka. Tummanharmaa tuuliklaanilainen kiihdytti vauhtia ja kiirehti ylös rinnettä, missä usva vielä viipyi korkeassa heinikossa. Oravatassu avasi suunsa ja veti syvään henkeä, niin että saattoi hänkin maistaa piikkiherneen ja kanervan tutun tuoksun vilpoisessa aamuilmassa. Sitten hän pinkaisi Varistassun jälkeen Vatukkakynnen, Myrskyturkin ja Keltaturkin seuratessa nopeasti perässä. He kaikki haistoivat nyt nummien tuoksut; he kaikki tiesivät olevansa lähellä pitkän, uuvuttavan taipaleensa päätä.

Mitään puhumatta viisikko pysähtyi riviin Tuuliklaanin reviiirin rajalle. Oravatassu vilkaisi klaanitoveriaan Vatukkakynntä, sitten Keltaturkkia, varjoklaanilaisnaarasta. Tämän vieressä Myrskyturkki, harmaa Jokiklaanin soturi, siristi silmiään kylmässä tuulella. Erityisen kiinteästi villiä ruohomaisemaa tuijotti Varistassu, joka oli syntynyt siellä.

”Emme olisi päässeet tänne saakka ilman Sulkahäntää”, hän sanoi hiljaa.

”Hän kuoli pelastaakseen meidät kaikki”, lisäsi Myrskyturkki.

Oravatassu vavahti kuullessaan syvän murheen jokiklaanilaisen äänessä. Sulkahäntä oli ollut Myrskyturkin sisar. Hän oli kuollut pelastaessaan heidät julmalta pedolta heidän tavattuaan vuoristossa tuntemattomien kissojen joukon. Kuohuvan Veden Heimo eli vesiputouksen takana ja kuunteli omia esi-isiään – ei Tähtiklaania vaan Ikuisen Metsästyksen Heimoa. Monen kuun ajan valtava vuoristokissa oli saalistanut heimon jäseniä yksi kerrallaan. Kun se oli taas kerran tunkeutunut heimon kotiluolaan, Sulkahäntä oli onnistunut irrottamaan terävän tippukiven luolan katosta ja pudottamaan sen pedon niskaan. Hän oli kuitenkin loukkaantunut kuolettavasti pudotessaan itse mukana, ja nyt hän lepäsi kivien alla heimon mailla, lähellä vesiputousta, jonka ääni opastaisi hänet Tähtiklaanin luo.

”Se oli hänen kohtalonsa”, Keltaturkki totesi lempeästi.

”Hänen kohtalonsa olisi ollut saattaa tehtävä loppuun meidän kanssamme”, Varistassu murisi. ”Tähtiklaani valitsi hänet taivaltamaan auringonpesälle kuulemaan, mitä kerrottavaa Keskiyöllä olisi. Ei hänen olisi kuulunut kuolla toisen klaanin ennustuksen tähden.”

Myrskyturkki asteli Varistassun vierelle ja kosketti tätä kuonollaan. ”Rohkeus ja uhrautuminen ovat osa soturilakia”, hän muistutti. ”Olisitko halunnut hänen valitsevan jotenkin toisin?”

Varistassu tuijotti tuulen pieksemien piikkiherneiden yli vastaamatta. Hänen korvansa kääntyilivät kuin hän olisi koettanut kuulla tuulessa Sulkahännän äänen.

”Tulkaahan nyt!” Oravatassu loikki eteenpäin kitukasvuissa ruohikossa äkkiä innostuneena pääsemään perille. Hän oli ennen lähtöään riidellyt isänsä Tulitähden kanssa, ja hänen

käpäliään kihelmöi hermostuttavasti, kun hän mietti miten isä suhtautuisi hänen paluuseensa. Kun hän oli Vatukkakynnen kanssa lähtenyt metsästä, he eivät olleet kertoneet kenellekään klaanissa, mihin olivat menossa tai miksi. Ainoastaan Lehtitassu, Oravatassun sisar, tiesi että Tähtiklaani oli puhunut yhdelle kissalle kustakin klaanista ja käskenyt heidän mennä auringonpesälle kuulemaan Keskiyön profetian. Kukaan heistä ei ollut arvannut, että Keskiyö osoittautuisi vanhaksi viisaaksi mäyräksi, eikä kukaan heistä ollut voinut kuvitellakaan, millaisia ratkaisevan tärkeitä uutisia hänellä oli kerrottavanaan.

Varistassu kiiti Oravatassun ohi joukon kärkeen, koska tunsu reviiirin paremmin kuin muut. Hän suuntasi kohti piikkihernepensaikkaa ja katosi kaninpolkua pitkin Keltaturkki vanavedessään. Oravatassu seurasi heitä kapeaa käytävää pitkin pää matalana, jotta korvat eivät olisi takertuneet okaisiin. Vatukkakynsi ja Myrskyturkki olivat tiukasti kannoilla; Oravatassu saattoi tuntea maassa heidän tassujensa töminän.

Piikkiherneseinien välissä muistot löivät synkillä siivillään Oravatassun pään sisällä ja muistuttivat unista, jotka olivat vaivanneet häntä – unista, joissa oli pimeys sekä pakokauhun ja pelkotuoksun täyttämä pieni, suljettu tila. Hän oli varma, että hirveät unet liittyivät jotenkin hänen sisarensa. Hän ajatteli, että nyt kun hän olisi kotona, hän pystyisi ottamaan täsmällisesti selvää siitä, missä Lehtitassu oli – mutta uusi levottomuuden puuska sai hänet kiirehtimään kohti valoa tunnelin päässä.

Hän hidasti askeleitaan tullessaan ruohikkoiselle aukealle. Vatukkakynsi ja Myrskyturkki ilmestyivät tunnelista hänen jälkeensä turkki terävien piikkien raastamana.

”Enpä tiennytäkään, että sinä pelkää pimeää”, kiusoitteli Vatukkakynsi ottaessaan paikan hänen viereltään.

**»Suuri tammi kallistui,
alkuun hitaasti, sitten nopeammin,
nopeammin, kunnes se kaatui rysähtäen
maahan. 'Metsä on kuollut', Hiekka-
myrsky sanoi hiljaa.»**

Soturikissojen ikiaikainen kotimetsä on
tuhoutumassa, kun kaksijalat rakentavat ukkos-
polun sen halki. Vaaralliselta matkaltaan palan-
neet nuoret soturit ovat vaikean tehtävän edessä:
miten saada vihollisklaanit lähtemään yhdessä
kohti uusia asuinsijoja? Reviirien ulkopuolella
odottaa arvaamaton maailma, eivätkä kissat tiedä,
minne mennä. Antaisipa Tähtiklaani
jonkin merkin!

Uusi profetia on toinen Soturikissat-saaga.
Aamunkoi on saagan kolmas osa.

9 789510 496152

www.wsoy.fi

T84.2

ISBN 978-951-0-49615-2

Kannen kuva: Owen Richardson